

רעפ 49758-04-25 - שאול דוד משגב נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ברע"פ 49758-04-25

לפני: כבוד השופטת יעל וילנר

המבקש: שאול דוד משגב
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בירושלים (השופטת ש' רנר) בע"ח
42985-04-25 מיום 22.4.2025

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ש' רנר) בע"ח 42985-04-25 מיום 22.4.2025, בגדרה נדחה ערר המבקש על החלטתו של בית משפט לתעבורה בירושלים (השופט י' שניאור) בבפ"ת 14396-03-25 מיום 21.4.2025, במסגרתה הורה בית המשפט על פסילת רישיון הנהיגה של המבקש למשך שלושה חודשים.

2. ביום 27.3.2025 הוגש כתב אישום נגד המבקש בגין נהיגה בשכרות לפי לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה). ביום 13.3.2025 זומן המבקש לשימוע בפני קצין משטרה, אשר החליט שלא לשלול את רישיון הנהיגה של המבקש על מנת שלא לפגוע במשפחתו. ביום 31.3.2025 הוגשה בקשה לפסול את המבקש מהחזיק ברישיון נהיגה עד תום ההליכים לפי סעיף 46 לפקודה. ביום 21.4.2025 קיבל בית המשפט לתעבורה את הבקשה באופן חלקי, והורה על פסילת הרישיון למשך שלושה חודשים בלבד. באותו היום הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי על ההחלטה האמורה, וביום 22.4.2025 דחה בית המשפט המחוזי את הערר.

על החלטה זו הוגשה בקשת רשות הערר שלפניי.

עמוד 1

3. במסגרת בקשת רשות הערר טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי עת שלא נענה לבקשתו לבטל את החלטת בית המשפט לתעבורה לשלול את רישיונו למשך שלושה חודשים. לטענת המבקש, החלטה זו ניתנה בחוסר סמכות משום שסעיף 46 לפקודה, שעליו הסתמך בית המשפט קמא, לא חל במקרים שבהם כבר הוגש כתב אישום. לפיכך, לטענתו, הסעיף הרלוונטי לעניינו הוא סעיף 45 לפקודה, שלדיו אינו מאפשר שלילת רישיון נהיגה מעבר לשלושים יום. המבקש טוען כי שאלת פרשנות סעיף 46 לפקודה היא שאלה עקרונית שטרם נדונה בפסיקה. כמו כן, טוען המבקש, כי מצבו האישי והמשפחתי מגלה נסיבות חריגות המצדיקות היענות לבקשת רשות הערר.

4. לאחר עיון בבקשה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות אף ללא צורך בתשובה.

5. כידוע, בקשות רשות ערר ב"גלגול שלישי" יתקבלו במשורה, ורק כאשר מתעוררת במסגרתן שאלה משפטית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או בהתקיים נסיבות חריגות המצדיקות זאת (ראו: ברע"פ 79016-12-24 ורשויאר נ' מדינת ישראל (9.1.2025); ברע"פ 3416-11-24 אלחמידאת נ' מדינת ישראל (11.11.2024); בש"פ 6065/17 לויב נ' מדינת ישראל (30.7.2017)). אשר על כן, הבקשה איננה עומדת באמות מידה אלו, ודי בכך כדי לדחותה (ולא נעלמו מעיני טענות המבקש באשר לנסיבותיו האישיות, אשר אינן חריגות באופן המצדיק מתן רשות).

6. עוד אציין, כי יש לדחות את טענת המבקש שלפיה סעיף 46 לא חל בעניינו, אף לגופה. כזכור, המבקש טוען כי סעיף 46 לפקודה לא חל על מקרים שבהם כבר הוגש כתב אישום; דע עקא, עיון בסעיף 46 לא מעלה כל אינדיקציה השוללת את החלתו על מקרים שבהם הוגש כבר כתב אישום. יתר על כן, לשם שלילת רישיון נהיגה לפי סעיף 46 נדרש כי היועץ המשפטי לממשלה (או בא כוחו), או קצין משטרה מדרגת מפקח ומעלה, יהיה משוכנע שיש "יסוד מספיק להאשים בעל רישיון נהיגה או בעל רישיון רכב בעבירה [...]" - דרישה שמתקיימת, מטבע הדברים, לגבי מקרים שבהם הוגש כבר כתב אישום. ואכן, בפסיקה ענפה של בית משפט זה נעשה שימוש בסעיף 46 במקרים שבהם כבר הוגש כתב אישום (ראו מיני רבים: בש"פ 5828/21 ראיד נ' מדינת ישראל (27.8.2021); בש"פ 2879/21 נויילנדר נ' מדינת ישראל (2.5.2021)).

7. זאת ועוד, ומבלי לקבוע מסמרות: כפי שציין בית המשפט המחוזי, סעיף 45 לפקודה - אשר המבקש טוען כי הוא הסעיף הרלוונטי לעניינו - מתייחס לעבירות ש"ביצועם נתאפשר או הוקל על ידי נהיגתו [של הנאשם - יו] ברכב", ולא לעבירות שעניינן בעצם הנהיגה, כגון נהיגה בשכרות, כבעניינו.

8. הרבה מעל הנדרש אוסיף, כי המבקש שוגה אף ביחס לפרשנות סעיף 45. לטענתו, הסעיף

מסמיך את בית המשפט לשלול רישיון נהיגה למשך שלושים יום בלבד; ואולם, הסיפא של סעיף 45(ב) מסמיכה באופן מפורש את בית המשפט "להאריך את הפסילה עד לגמר בירור המשפט או עד למתן החלטה לפי סעיף 43".

9. בשים לב לכל האמור לעיל, הבקשה נדחית, וממילא נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, י"ג אייר תשפ"ה (11 מאי 2025).

יעל וילנר
שופטת